

Bölüm 1

Güzel bir bahçemiz var, evin üç yanını kuşatıyor. İçinde meyve ağaçları, kediler, köpekler var. Evin içinden yukarıya doğru çıkan bir merdivenimiz, bir de kardeşim var. Ama o daha merdivenden aşağı kayamıyor.

Arkadaşlarımız hep bizim bahçeye geliyor. Kızları da erkekleri de çok seviyorum, aralarında hiç ayırım yapmıyorum.

Ama babam yapıyor.

Babamın yüzü kızgın bir kedi gibi, hayır hayır köpek, hatta bir eşek gibi. Ona çok kızıyorum. Babam gözlerini dikmiş camdan dışarı, bize bakıyor. O kadar kızgın ki, bakışlarından ateş saçıyor, yüzü maske gibi ve çok korkunç. Oğlanlar babamdan korkuyorlar. Kızlar korkmuyorlar çünkü babam kızlara kızgın bakmıyor.

Okula gitmiyorum ama ben artık çok büyüğüm, babamın oğlanları sevmediğini, kızları sevdiğini biliyorum, ama bunun neden böyle olduğunu bilemiyorum, çünkü babamın kendisi de oğlan.

Durumu oğlanlar da fark etmeye başladılar. Babamı gördükçe tuhaflaşıyorlar. Suç işlemedikleri halde, sanki bir kabahat yapmış gibiler. Artık kapıdan değil de, yan duvardan atlayarak bahçeye giriyorlar. Çünkü o zaman görünmüyorlar. Ama nedense onlar da sevimsizleşmeye başladılar. Babam görmediği zaman gizli gizli bir şeyler yapmak istiyorlar, örneğin babam camda olduğu halde, bizim saçlarımızı çekip, eteklerimizi kaldırıyorlar, yakamızı açıp içeri bakıyorlar. Babam görmeyince çok seviniyorlar, zafer kazanmış gibi naralar atıyorlar. Babama yakalanmadıkları sürece bize karşı çok güçlüler.

Babam korkunç suratıyla camdan bakmaya başladığından beri oğlanlarla aramızda bir düşmanlık doğuyor. Değişen ve hiç hoş olmayan bir şeyler başladı ama ne?

içimden babama diyorum ki, "Baba, baba, neden bakıyorsun camdan? Sen bakmadan önce, onlar bizim eteklerimizi kaldırmazlardı, terbiyesizce şeyler söylemezlerdi hiç. Baba bakma camdan, asma yüzünü, onlara düşman olma. Sen onları sevmedikçe, onlar da sana düşman oluyorlar, senden korkmayı, senden gizli bir şeyler yapabilmeyi oyun haline getirdiler. Olan bize oluyor sonra. Neden aramıza giriyorsun?"

Bir gün annem babama dedi ki:

"Kızların çok üstüne düşüyorsun, bahçedeki çocukları korkutuyorsun, daha küçük çocuk onlar."

Babam da anneme dedi ki:

"Küçük müççük, çükleri yok mu onların?"

Çok şaşırdım, o dediği şeyin ne olduğunu biliyor gibiyim ama bu yüzden onlara kızacağını hiç ummazdım. Hem o şeyden babamın da var, neden onlara kızıyor hiç anlayamıyorum.

Şaşırdım kaldım ama bunu çözmeliyim, ne nedir öğrenmeliyim.

Bölüm 6

Artık iyice farkındayım. Babam bizi erkeklere karşı korumak istiyor. Çünkü bu erkekler kötü yaratıklar. Artık bu gerçeğe ben de iyice inanmaya başladım. Çünkü geçen gün Ali, Berrin'in bluzundan içeri elini soktu. Berrin ciyak ciyak bağırdı. Oysa hepimizin memeleri birbirinin aynı. Ama ileride bizimki büyüyecek. Onlar bizim eteklerimizi kaldırıyorlar, mememizi görmek istiyorlar, çimdikliyorlar. Biz onlara hiç böyle bir şey yapmıyoruz. Bazen bilek güreşi yapıyoruz ya da kumlarda güreşiyoruz. Bizi hemen yeniveriyorlar. Onlar gerçekten bizden güçlü galiba. Ama biz de istemediğimiz, şeyleri onlara yaptırmamalıyız. O zaman biz de güçlü olmalıyız. Geçen gün Mehmet bir gazoz kapağını tek eliyle büktü. "Ben de yaparım," dedim. Yapamadım. Ama hissediyorum... Ben de güçlü olmalıyım. Son günlerde kafamdaki tek konu bu.

Sonunda buldum. Bahçede toprağı kazıp, oynarken, nasıl güçlü olacağımı buldum, insanlar ve oğlanlar öyle çok şeyden korkuyorlar ki.

Sabah erken kalktım. Bahçeye çıktım. Ağaçların dibini kazmaya başladım. Biraz kazınca, o korkulan şeyler ortaya çıkmaya başladı. Çok iğrenç şeyler, içim ezildi. Tombul tombul, kıvil kıvil solucanlar. Onlara dokunmalıyım. Onlara dokunarak müthiş bir güç kazanacağımı biliyorum. Bunu başarabilirsem oğlanlar artık bizi mın-cıklayamayacaklar.

Bir tanesine yavaşça işaret parmağımı uzattım, dokundum. Yumuşacık, iğrenç. Hemen elimi çektim. Ama bu işi başarmalıyım. Bu kez iki parmağımı uzattım, dokundum. Biraz daha uzun tuttum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi. Yapmakta olduğum şeyin dehşetine ben bile inanamıyorum. Ama zorunluyum.

İğrenç şeyler, ama sanırım tehlikeli değiller, ısırıyorlar, ısırmaya kalkışmıyorlar bile. Zaten ağızlan da yok. Öteki elimi de uzatıyorum. Şimdi iki elimin işaret parmağı, birer solucanın üzerinde duruyor. Aradan ne kadar zaman geçiyor, ne kadar acı çekiyorum, bilemiyorum. İşte: solucanın biri işaret ve başparmaklarımın arasında havada kıvrılıp bükülüyor. Ötekini de alıyorum, iki elimde iki solucan, uzun süre böyle kalıyorum. Yüzüm kıpkırmızı, ter içindeyim. Sanki bayılacağım.

Sonra birini avucuma koydum. Sonra ikinciyi, sonra üçüncüyü. Öteki elimle de onları sevmeye başladım. İyyy. Ne şeker şeyler, sevmek isteyince sevebiliyor insan galiba. Solucanları ağacın dibine koydum, odama gittim, uykuya daldım. Düşümde dev gibi solucanların arasında kaldım, çok korktum.

Öğleden sonra arkadaşlar geldiler. Daha babamın işten gelmesine çok var. Oğlanlar itişip kakışmaya başladılar. Ali'nin dediğine göre Coşkun Berrin'e aşıkmiş. Bu da nereden çıktı şimdi? Kendi aralarında fısıldaşıp kıkır kıkır gülüyorlar. Artık onlarla doğru dürüst oynayamıyoruz.

Diyorum ya, bu çocuklar çok değişti. Terbiyesiz terbiyesiz sözler öğrenmişler, onları söylüyorlar. Bize "Tren de" diyorlar, biz "Tren" deyince, "Öpsün seni Zeki Müren" deyip gülüşüyorlar. "Şişe," deyince, "Git duvara işe" diye bağıyorlar. Hele bir tanesi var çok çirkin: "Mısır" deyince, "Gel kışımı ısır" diye avaz avaz bağıyorlar.

Şimdi görürsünüz siz. Yeryüzünde güçlü olan bir siz mi varsınız?

İşte fırsat. Bir tanesi, "Mısır de" dedi. "Peki" dedim. Neredesiniz benim cici solucanlarım? Yavaşça eğildim, solucanlarımı aldım. Hepsinin gözleri fal taşı gibi oldu. Vahşice sırtarak bir süre elimde tuttum. Ve hızla yüzüne fırlattım. Bir tanesi omuzunda kaldı. Nasıl çığlık attı, nasıl korktu, bağıra bağıra kaçtı. Ötekiler de öyle bir şaşırды ki.

Artık bana karşı daha saygılı daha düşünceli olacaklarından kuşum yok. Bundan sonra böyle: göze göz dişe diş.

Bunu keşfettiğim iyi oldu. Kızların da güçlü olmaları gerek. Ve ben artık çok güçlüyüm. İçimizde benden başka kimse solucanları avuçlayacak kadar güçlü değil. Olamayacak da.

Bölüm 23

"Yupiii, yaşasın, anne anne, gazeteye bak, kazanmışız, ikimiz de üniversiteyi kazanmışız, hem de istediğimiz yerleri..."

Babam "Ne olmuş" diyor. "Kazanmışız baba, kazanmışız..." Bir an donup kalıyor babam ve sanıyorum ki, onun istemediği bir şey bile olsa, başarı başarıdır, seviniyor... Ama o bir erkek olduğu için, bunu kesinlikle belli etmemesi gerek. Belli etmemeye çalışarak, belli ediyor, ağzından "aferin" sözcüğünü kaçırıyor. Ve birden büyük bir hata ettiğini anlayarak, "Kardeşin yapar ama sen nah bitirirsin, bitirirsen alnımı karışlarım" diyor. "Görürsün" diyorum. "Bitireceğim. Bitirmem gerek."

Kardeşimle birlikte üniversiteye gidiyoruz, ne heyecan. Erkeklerle birlikte okumak ne garip. Neden üniversiteleri kız-erkek diye ayırmamışlar acaba? Çok iyi çalışmam gerek, sınıflar çok kalabalık, öyle lisedeki gibi gır gır, kopyalar, öğretmenlerle dalga geçip eğlenmeler filan yok, durmadan not tutmamız gerekiyor. Devamımı hiç aksatmıyorum ve durmadan not tutuyorum. Çok hızlı yazmaya alıştım, herkes eksiklerini benden alıyor. Hocamız da yaşlı bir kadın, sanki Arapça okuyoruz, daha önce hiç duymadığım sözcüklerle anlatıyor dersleri. Ya Arapça söylüyor, ya Fransızca; teheyyüci diyor, ya da emotionnel... Ve ikide bir sınıfta bizi azarlıyor, ondan ödümüz patlıyor, liseden daha sıkı bir şey.

Erhan da üniversiteye başladı ama onunki bambaşka bir yerde, oldukça uzağız birbirimize. Artık iyice büyüdük galiba, Erhan'la da yıllardır birlikteyiz, annem bile öğrendi, geceleri sinemaya filan gidiyoruz, hep beraber.

Ve bir gün Erhan bana demesin mi, "Ben artık bir kadınla birlikte olmak istiyorum." Birden anlayamadım, beynim durdu sanki. İçimden (ben kadın değil miyim) diye geçirirken, anlayıverdim, ben kadın değilim tabii, kızım ve insanlar pardon bayanlar ikiye ayrılırlar: kadınlar ve kızlar. Genellikle evli olanlara kadın denir ama, evlenmeden kadınlığa ulaşanlar da çok iyi bilinir... Onlar aile içinde genç kızdırlar ama, kendi arkadaş çevrelerinde, "O kadındır biliyor musun" diye dehşetle ve de tiksintiyle anılırlar. Bütün erkekler kadın diye bilinen o dişi genç kızın peşindedirler, onunla yatmaktır bütün amaçları, ve sonra herkese anlatırlar. Genç kızlar ise... onların sadece gençlikleri ve kızlıkları kalmıştır ellerinde... Bedenlerinin her tarafları ellense de, bedenlerinin her tarafına, bir erkek bedeninin her tarafı değse de, o genç kız, gerçekten genç ve kızdır. Ve kendilerini daha doğrusu bir tek o zar parçalarını, kocaları için ayırmışlardır, o kocanın hakkıdır, sevgiliye verilmez...

"Benimle birliktesin ama" demişim fısıltı gibi bir sesle. "O başka. Bir erkeğin buna ihtiyacı var."

"Ama beni seviyorsun."

"Olsun, öteki farklı, bak dürüstçe sana soruyorum, bırak kıskançlığı, onlar alelade kadın, başka hiçbir ilişkim olmayacak ki..."

Kediler sokakta gördükleri ve hiç tanımadıkları dişi kedilerin etrafını sararlar, bekleye beldeye, sonunda ensesinden yakalayıp yaparlar... Sonra başka rastladıkları kediyi, sonra bir başkasını... Erhan'ı düşündüm... Hiç tanımadığı bir dişiyi, ensesinden yakalayıp etkisiz hale getirmiş, yapıyor... yapıyor... Beş dakika sonra rahatlamış, dişiyi bırakıp gidiyor.

Kendimi düşündüm, hiç tanımadığım bir erkeğe gidip sürtünü-yorum, önünde sırt üstü yatıyorum, hadi gel, bana gerekليسin, işimizi görelim diyorum, yapıyoruz ve arkamı dönüp gidiyorum...

Ve bulamıyorum, aramızda ne fark var ki, ben bunu yapamam, o yapabilir. Ne fark var biz aşk diye tutturmuşuz, onlar sadece sevişmek? Onu gözümün önünde canlandırdım... Hiç tanımadığı bir kadınla yaparken ve beş dakika sonra arkasını dönüp çıkarken... bir hayvan gibi... bir hayvan gibi...

Bölüm 27

Erhan gitti gideli neşem yok. Çılgın gibi ondan mektup bekliyorum, haftada bir kez geliyor. Oraları anlatıyor, nasıl harikaymış, insanlar nasıl çağdaşmış. En altında kargacık burgacık bir "Seni özledim, by by"...

Biz de Nilay'la caddeye çıkıyoruz, yürüyoruz, güzel bir pastane var, orada oturuyoruz. Çok kalabalık oluyor, yer bulmak için erken gitmek gerek.

Bir gün yine geç gittik. Nilay'ın arkadaşları, bize yer ayırmışlar iki sandalye tutmuşlar, çağırdılar. Yanına oturduğum çocuk, "Bendeniz Ci-Ci..." dedi... Ne laubali şey... "Ne Cici'si" dedim... Güldüler. Meğerse adının ve soyadının baş harfleri G imiş, bunun İngilizce okunuşu olarak, kendisine Ci-Ci derlermiş. Aman ne önemli. Biraz sonra "En çok ne yemeyi seversiniz" diye sordu. Hoppala. Ne diyeyim ben şimdi. "Çikolata, bonbon ve çiklet yemeyi severim" dedim. Bir süre ortadan kayboldu, iç ve dış, bütün cepleri, çikolata, bonbon, gofret, çikletle dolmuş. Beş dakika da bir, bana birisini çıkartıp armağan ediyor.

Bir gülmem tuttu, bir gülmem tuttu. "Asık yüzlü prenses, kaç gündür burada sizi izliyorum, bu iki iskemleyi sizin için ben tuttum. Ve işte sizi güldürdüm" dedi... Gülünmeyecek gibi değil ki...

Artık gitmemiz gerek. "Sizi dolmuşa kadar geçireyim" dedi... Bir dolmuş durdu, ben "Hoşçakal" deyip binerken, pat içeri atladı. "Sizi yalnız göndermeye gönlüm elveremezdi" dedi, sanki rol yapıyor ama hoş çocuk...

Akşam yine pastaneye gittik. Baktım Ci-Ci orada. El sallıyor. Yanına gittik, cebinden bir paket çikolata çıkarmaz mı "Sizi bekliyordu, erimek üzereydi" dedi. Ne tatlı şey. Bu ne ilgi, bu ne şefkat!

Artık Erhan'ın kuru ve soğuk mektuplarından bıktım. Ne yapalım Paris o kadar güzelse. Sen de, Paris'in de yerin dibine batsın.

Onunkilerden daha soğuk ve kuru bir mektup attım. Burada çok eğlendiğimi, isterse oralara yerleşebileceğini söyledim... Aman efendim, üç gün sonra bir mektup geldi... Ne aşk, ne aşk... Beni nasıl özlemişmiş, çok yakında gelecekmiş... gelecekmiş de, beni de alıp oralara götürecekmış... Paris'in batsın, ben İstanbul'da çok eğleniyorum...

Ci-Ci'yle gezip duruyoruz, tabii yine binbir yalan dolanla evden çıkıyorum ama olsun, çok eğleniyorum...Ci-Ci çok üstüme düşüyor, düşünce yapısı da çok farklı...

"Kıskançlık diye bir şey yoktur" diyor, "Kıskançlık sahibiyet duygusunun tasmaıdır" diyor... "insanlar evli bile olsalar, başkalarına ilgi duyabilirler, bunda ayıplanacak bir şey yoktur" diyor. Ne tuhaf çocuk... Böyle garip şeyleri nereden öğrenmiş...

Bir gün dolmuştaydık, sinemadan dönüyorduk... "Hadi gel seninle Avrupa'ya gidelim, bir güzel gezelim" dedi... Güldüm. "Babam beni seninle Avrupa'ya yollar mı hiç" dedim... "Öyle bir yollar ki, evleniriz gideriz" dedi... Evlenmek mi, bu adam şimdi bana evlenme mi teklif etti yani... Yok canım, şaka yapmıştır... Hem sahi ben bugüne dek neden evlenmeyi hiç düşünmedim... Seven adam evlenmek ister, soyadını vermek ister, öyle değil mi?

"Evlenmek mi?" demişim yüksek sesle. Gayet rahat, "Evet, neden olmasın" dedi... Olabilir tabii, o üniversitede asistanlık yapıyor, ben de bir an önce bitiririm fakülteyi...

Evde hep evlilik hayalleri kurdum, minicik bir ev, artık babamın esiri olmamak, istediğim gibi gezmek tozmak, Avrupa, özgürlük... Ama aradan haftalar geçiyor ve evliliğin sözü bir daha açılmıyor, hâlâ evde esirim, hâlâ babamdan izin alıyorum çıkmak için. Beyoğlu'nda yürürken, bir kuyumcunun önünden geçerken, "Hani evlenecektik biz" deyiverdim. Derdemez de utancımın yerini dibine geçiverdim. Uçmak, yok olmak, kaybolmak istedim. Ah! Aptal kafa, ne var bunda utanacak, ne var. Beni elimden tuttuğu gibi kuyumcudan içeri sokuverdi, "İki tane yüzük istiyoruz" dedi. Manyak bu adam manyak. Yüzükleri, al'dık, taktık... Aaaa!

Ben şimdi nişanlı mıyım yani?

Eve gelince yüzüğü parmağımdan çıkardım, ne de güzel duruyor parmağımda, nişanlı kız, nişanlı bir kız.

Anneme söyledim, çok şaşırıldı. Ve akşam babama, birinin benimle evlenmek istediği söylendi. Kimmiş, neymiş, kimin nesiy-miş, tahkikat yapmalıymış, annesini babasını göndersinmiş...

Ve annesi öyle bir karşı çıktı ki evlenmemize. Oğlu daha öğren-ciymiş, üniversitede asistan filan değilmiş, evlenirse okulu bitire-mezmiş, nerede oturacaktınız, nasıl para kazanacaktınız?

Ben onu üniversitede asistan sanıyordum, buradaki evi kendine ait bir daire sanıyordum, oysa annesinin yazlık eviymiş. Nedeji bu yalanları söylemiş ki bana?

Aman ne önemi var darling Ci-Ci, aşkımız var ya, ne karışıyorlar onlar bize? Neden evlenmemizi istemiyorlar? Mutlaka evlenme-liyiz Ci-Ci, kokuşmuş kafalarla savaşmalıyız. Öyle değil mi?

Biz evleneceğiz, beni kusurlu bir kızmışım gibi istemediğiniz için de size bir ders vereceğim. Bu dersi nikâhta alacaksınız benden, doktor kayınpederim ve muhterem zevcelerinin unutamayacağı bir ders vereceğim nikâhta. Muhteşem bir gelinlik giyeceğim, hiç unutamayacaklar.

Bölüm 41

Maaşım pek fena değil... Bir türlü sormadım da, aybaşında muhasebede elime parayı tutuşturduklarında öğrendim. Eh, ne yapalım, iyi para. Neyse ki işimi seviyorum... Bizim eski mahalleden Teoman diye bir arkadaş da var... İşe başladığımın üçüncü günü, yemekhanede "Hadi hadi dedi, kadınlık ne kadar işe yarıyor bak, güzel bir kadın görünce hepsinin içi gitti, seni alıverdi-ler işe" diyor. Kan beynime çıkıyor. (Ben güzel miyim şimdi yani, bugüne kadar güzelliği hiç ama hiç düşünmedim, üstelik bana güzel olduğumu da söyleyen pek olmadı, ne babam, ne annem, ne arkadaşlarım, ne Ci-Ci... Arada bir Erhan söylerdi ama...) "Hadi ordan" diyorum, "ben alnımın teriyle aldım bu işi, eşek gibi de çalışıyorum." "O ter güzel bir alında olmasaydı, görürdün" diyor...

Teoman, incecik, dal gibi bir çocuktuktu, çapkındı, şimdi şişgöbek bir şey olmuş. Evli, iki çocuğu var. Demek her şey geçici, geçici. Ve Teoman'dan benimle aynı sırada işe alınan iki adamın maaşlarının benden fazla olduğunu öğreniyorum. "Bu nasıl olur", diyorum. "Aynı eğitimden geçmişiz, ilk işimiz, nasıl onlara daha fazla verirler?" Rahatça yanıtlıyor:

"Ama onlar erkek. Sen burada bizim gözümüzün süsüsün..."

Yaa, demek onlar erkek, demek ben gözünüzün süsüyüm. Demek ben onlardan daha değersizim öyle mi?

"Peki Zerrin, o nasıl kaç kişinin şefi olmuş?"

"Sen de pek safsın be, kaç ay oldu buraya geleli, Zerrine bir dikkat et bakalım, Faruk Beyin odasına kaç kez girip çıkıyor. Faruk Bey olmasa, o daha..."

"Çok ayıp, Teoman, çok ayıp, yani kadınlar ancak müdürlerin bilmem nesi olurlarsa mı ilerlerler? Üstelik Faruk Bey buranın ortaklarından biri ve evli."

"Sen bu kadar saf bir şey değildin kız, ne oldu sana? Buraya kadın alınırsa ya güzel oldukları için alınır ya da müdürün bilmem nesi olduğu için. Bunu şu küçük kafana sok."

"Bu söylediklerin senin düşüncelerin mi, herkesin mi?"

"Hepimizin, herkesin. Sen aldığın paraya şükret, kadınlar burada ilerleyemezler, sadece gözümüzü gönlümüzü açarlar."

"Öyle mi Teoman, öyle mi, gözünüzü gönlünüzü mü açarız, görürsün, görürsün." Yüksek sesle söylüyorum bunları bu kez.

Sanırım "Görürsün" dediğim üçüncü erkek bu.

Çok yoruluyorum, ama çok. Başka servislerin adamları olmadığında o işleri de bana veriyorlar. Bazen fazla measi yapıyorum ama para filan verdikleri yok. Yapmam gerekiyor, ilk hedefim maaşımı artırmak.

Serviste Şermin diye bir kız daha var, neşeli bir kız ama adını kız kurusu takmışlar. Hem çok zayıf hem de hâlâ evlenmemiş, ondan. Ben bazen onun işlerini de yapıyorum. İki sözcüğü bir araya getirip yazmasını beceremiyor, yazılacak şeyler olduğunda bana veriyor... Yapıyorum.

Bölüm 43

Şirkette yeni bir servis kuruluyor. Patronlar, beni, Mehmet'i, Özcan'ı yeni serviste görevlendirdiler... Her şeyi biz hazırlayacağız... Üçümüz... Eşit koşullarda... Mehmet de bizim orada oturuyor, bazen akşamları bize geliyor, çalışıyoruz... O akşamlar Ci-Ci ya eve geç geliyor ya da gidip yatıyor. Televizyonda maç varsa zaten işi iş, iş yerinden bir sürü arkadaşını topluyor, biralar, fındık fıstık, evin içine ederek, bağıra çağıra maçları izliyorlar... Yer yerinden oynuyor sanki. Koskoca adamlar, bir futbol uğruna bu kadar çocuklaşınlar, birbirlerine girsinler, kabalaşınlar, dünyayı gözleri görmesin, olacak şey değil.

Mehmet maçla hiç ilgilenmiyor, ne hoş... Maçla ilgilenmeyen bir erkek... Bu tarafına hayranım... Geçen gün bizde çalışırken, karısı aradı: "Şekerim, Mehmet'i artık bana gönder, özledim" dedi. Ben de "Peki" deyip gönderdim.

Gece geç oldu, her taraf leş gibi, Ci-Ci yattı, bulaşıkları yıkayıp ortalığı toplamalıyım. Yarın da çok erken kalkacağım, toplantım var, her gün kör karanlıkta sokaklara dökülüyorum... Akşam da alışveriş yapmalıyım... Evde ağıza atacak bir şey kalmamış. Ne alsam, kolay yapılacak bir şeyler alsam... Ama geçen gün Ci-Ci "Izgara et yemekten içim kurudu, piyasada sebze kalmadı mı Allah aşkına? Zeytinyağlı bir şeyler yapsan" dedi...

Cumartesi pazar zeytinyağlıları yapıyorum ama bir kilodan yapınca çok oluyor, hemen bitmiyor, iki gün geçince de beyefendi durmuş yemek yemiyor... Benim hatırım için, iki günlük pilavları, fasulyeleri yiyormuş, aslında hiç alışık değilmiş böyle şeye... Zavalıcık... Benim yüzümden nelere alışıyor bak...

Bir ışık, beynimde koskocaman bir ışık çakıyor sanki... Fatma-nımla konuşmamızı anımsıyorum. "Hepimiz esir değil miyiz, sen esir değil misin? Böyle gelmiş böyle gidecek..."

Hayır Fatmanım, böyle gelmiş ama böyle gitmeyecek... Bir şeyler yapacağız, yapacağız."

Yatak odasına geçiyorum, kapıyı kilitliyorum, yatağa yatıp, gözlerimi kapatıyorum...

"Kocam modern erkek pozlarında sofrayı kaldırır, eğer hasta olmuşsam bulaşıkları yıkayıp bütün hanımların hayranlığını çeker. Alışverişten yemeğe her şey benim üzerimde. İş toplantılarına katılırım, dalga geçer, sanki benim çalıştığım iş onunkinden daha önemsiz... Artık sevişmek istemiyorum, nedendir diye sormaz. Ama kendisi canı istediği an sevişir, istemeyince horul horul uyur.. Sadece giyinelim, süslenelim, gezelim, zenginlerle olalım..."

Bir tek kitap okumaz.. Ben geceleri okuduğumda, "Git salona, orada oku, ışık rahatsız ediyor" der. Şirkette Zerrin önüme dikilip duruyor. Faruk Bey çok üstüme düşüyor, onu engellemem gerek, kibarca... Yeni bölümün üç kişisi arasında ben de varım diye erkekler dedikodu çıkarmış, Zerrin'den sonra sıra bana gelmiş, Faruk Bey şimdi beni kullanıyormuş, yakında müdür olursam şaşmamalıymış...

(Ben... Tek başına... Kaç kişiyle savaşağım böyle?... Ya annem... Anneme bile gidemiyorum, kadıncağız zayıfladı, eridi, bitti. Doktorlar sinir diyorlar, geçer diyorlar, yalnızlığa alışması gerek diyorlar... Annem sanki hayatında dışarı çıkmamış... Telefon parası nereye ödenir, elektrik parası nereye yatırılır, kazıklanmadan nasıl, nerelerden alışveriş

edilir... Evin odunu, kömürü nereden alınır... Hiçbir şeyden haberi yok, sanki bunca zaman başka bir gezegende yaşamış... Acaba bize gelse, bizimle otursa bir süre... Hayır... Yalnızlığa alışmalı, sonra hiç yapamaz diyor doktorlar.

Basımdaki ışık hep yanıyor artık... Akşam dükkânların önünden pıtır pıtır geçtim... Bakkala da ugramadım ekmek almak için... Eve geldim...

Ci-Ci... Ne Ci-Ci'si, yahu ne Ci-Ci'si artık ona Gürkan diyeceğim. Saat sekizde, "Eveet, ne yiyoruz" dedi... (Bok) dedim... içimden... "Hiçbir şey" dedim, "Çok yorgunum, hiçbir şey alamadım, hiçbir şey yapamadım.."

Gözleri büyüdü, büyüdü... "Şaka mı ediyorsun?" dedi...

"Hayır şaka değil, hiçbir şey alamadım, hiçbir şey yapamadım." Koşa koşa mutfığa gitti, buzdolabının kapısını açtı... Bir kuru ka-şarpeynir ile bir parça reçel var...

Ciddi olduğumu anladı...

Sanki yer yerinden oynamış gibi bembeyaz bir suratla, "Peki ne yapacağız şimdi" dedi... istersen dışarda yeriz" dedim... Sanıyorum bunu bir günlük hezeyan sanıyor...

Ertesi gün ve daha ertesi gün aynı sahne yinelendi... Beynimdeki ışıkla mutlu geziyorum... Baktım ertesi gün, eli kolu paketlerle gelmiş... "Hadi şunları pişir" dedi. (Bana bak, bana emredip durma, ben senin cariyen değilim, senin kadar çalışıyorum, sana yakın para kazanıyorum, senin kadar eğitilmişim, sen kendini ne sanıyorsun da beni kendine hizmet ettirip duruyorsun... Senin benden ne üstünlüğün var ha ne üstünlüğün... Kopasica şeyin mi üstünlüğün?)

Aramızdaki saygıyı bozmamız gerek... "Hadi şekerim, gel

birlikte pişirelim" diyorum. (Gelse mi, gelmese mi?..)

Kararlılığımdan ürkmüş görünüyor... Ağzını çarpıtarak güLüyor, belaya çattık der gibi, lütfedermiş gibi mutfığa giriyor...

"İstersen bir de önüme önlük takayım ha" diyor, benimkini alıp uzatıyorum, "Taksan iyi olur, elin alışık değil, üstünü kirletirsin" diyorum, fırlatıp atıyor önlüğü... Ama soğanları doğrayıp fasulyeleri ayıklıyor...

Kim koydu beynimdeki ışığı oraya... Neredeymiş o ışık şimdiye dek...

Gece bana sırtını dönüp uyuyor, sanki ona kötülük etmişim, onu küçük düşürmüşüm gibi bir tavrı var. Oysa beynimdeki ışığım yanıyor hâlâ. Çözmek gereken bir problem daha var. Bu kez ben ona arkadan sarılıyorum. Onu okşuyorum, şaşırıyor, çünkü hep kendisi başlatır sevişmeyi. Çok uzun sürmüyor onu istekli hale getirmek. Ama bu kez isteklerimi yapmasını sağlayacağım. Elini alıyorum, onu yönetmeye çalışıyorum. Hayır, olmuyor işte. O bildiği gibi davranıyor. Ve yine bende hiçbir duygu yok. Başka şeyler yapmasını istiyorum, farkında bile değil, oysa Erhan'la... Ne başka olurdu. Hiç uğraşmazdım ben...

Bunu ona söylesem mi acaba? Erhan'la gerçekten sevişmediğimiz halde, çok daha güzel olduğunu ona söylesem mi?

Yoo, hayır olamaz. Sanırım çok kızar. Peki ama niçin anlamıyor, istediğim şeyleri nasıl fark etmiyor?

Bitti... O hoşnut... Bitti.

Oysa beynimdeki ışık artık yanıyor, şimdi anlatamasam da, bir gün mutlaka...

Uykuya dalarken öteki evli arkadaşlarımı düşünüyorum.

"Bilmiyorlar kardeşim, bilmiyorlar, ne yapmaları gerektiğini bilmiyorlar, ne kendilerini ne bizi tanıyorlar. Kendileri beceremedikleri zaman bizi suçluyorlar, artık onları heyecanlandırmıyoruz diye, biz doyuma ulaşamazsak, yine bizi suçluyorlar, soğuk kadınız, cahil kadınız diye..."

Nasıl bilsinler ki, biz bile yeni keşfetmedik mi nasıl olması gerektiğini?

Peki ama anlamıyorlar mı halimizden, davranışlarımızdan? Bir insan bu kadar anlayışsız, bu kadar dikkatsiz, bu kadar bilinçsiz, bu kadar bencil olabilir mi?

Hem de bu kadar cahil, hem de öğrenmek için isteksiz.

İki kişi birlikte bir şey yapıyoruz, en sıcak, en yakın dakikaları yaşıyoruz, ama bir taraf hoşnut öteki taraf hiç değil.

Böyle bir şey olabilir mi?

Bunun için de bizim uğraşmamız gerekiyor demek ki.

Aysel "Hayal kur" demişti.

Ne hayali kurabilirim ki?

Bölüm 51

"Hadi artık şu spirali çıkar da bir çocuğumuz olsun. Bak durumumuz düzeldi artık, tam zamanı."

(Bir çocuğumuz mu, durumumuz düzeldi mi? Hangi durumumuz düzeldi? İlk günlerdeki gibi miyiz? Birbirimize dokunuyor muyuz? Konuşuyor muyuz? Birbirimizi beğeniyor muyuz? Hangi konularda anlaşıyoruz, hangi zevklerimiz bir? Durumumuz düzeldi mi? Ha, para olarak düzeldi, doğru, senin için durum, para demektir.. Düzelmek, para olarak düzelmektir... Ama benim sıkıldığım şeyler seni eğlendiriyor, senin sevdiğin şeyleri sevmiyorum, bunun farkında değil misin? Hangi durumumuz düzeldi?)

"Hadi beni baba yap artık bakalım!"

(Seni baba yapmak mı, bakalım ben kendimi anne yapmak istiyor muyum? Benim düşüncelerim, benim isteklerim, benim sıkıntılarım neler... Bunları bir kez olsun, bir kez, yarım saniye düşündün mü? Sana bir çocuk vereyim, seni baba yapayım demek. Kadınlığının esas görevini yerine getireyim, karnım şişsin şişsin, ben hamileyken sen beni aldat, oramda yüzlerce yırtık, içim parçalanır-casına çocuk çıksın, şişmanlıyayım, şişman kalayım, işten kalayım, işten ayrılayım, hep çocuğa bakayım, onun hastalıkları, onun eğitimi, onun üzüntüleri, kendimi unutayım, sen akşamdan akşama gel, çocuğu sev okşa, arada bir sustur şunu, yorgunum diye bağır... Ve seni baba yapmamın mutluluğunu yaşa... Ben de anne olmanın acısını...)

"Hani sen ilk gebe kaldığında o çocuğu istemiştin de ben daha genciz demiştim, aldırmiştık, yine istiyorsundur, değil mi?"

(Aldırmamıştık Gürkan, aldırmiştım. O çocuğu ben isterken, senin dediğin olmuştu erkeksin diye. Evet, ben o çocuğu istemiştim çünkü öyle gerekiyor sanıyordum, bize öyle öğretmişlerdi.... Evleneceksin, hemen bir çocuğun olacak, yuvan, ailen olacak, mutlu kadın olacaksın... Mutlu kadın gibi yapacaksın. Evlenir evlenmez, o adamın ilerde bir yabancı olabileceğini bilmeden, o adamın bir gün gelip, o sevdiğin, tanıdığın adam olmayabileceğini bilemeden, bir gün ondan ayrılabilceğini düşünmeden bir çocuk yapmak gerektiğini sanıyordum. Bize öyle öğretmişlerdi çünkü. Kadının en kutsal ve tek görevi analıktır. Ancak ana olamayan kadınlar, eksikliklerini telafi etmek için kendilerini yüceltmek isteyip iş hayatına atılır, erkeklerle aşık atmaya kalkarlar. Hele bu kadınlar, erkeklerde olan fazlalığın, penisin, kendilerinde olmadığını öğrendikten sonra, bu kıskançlığı içlerinden atamazlarsa, hep bir eksiklik duygusuyla, kendilerini göstermek için uğraşırlar. İş yaşamı onlar için güzel bir fırsattır ve işte bu yüzden erkeklerle yarışır dururlar. Bilim adamları bile böyle söylememiş mi?

Evet, o zamanlar çocuğu istemiştim, gerekli sanıyordum, kadın, evlilik, çocuk vazgeçilmez bir üçgen diye sunulmuştu bana. Ama artık bilim adamlarının da canı cehenneme, penisim yok diye, yalnızca bu yüzden, eksiklik duyup, kendimi yüceltmeye, yükselmeye çalışıyorsam, eğer bu doğruysa... iyi ki penisimin olmadığını erkenden fark etmişim, keşke öteki kadınlar da fark etselerdi böyle!)

"Planlayalım, nisan ayında doğsun çocuk, durumumuz düzeldi." (Durumumuz düzeldi, düzeldi demek, düzelen tek durum para durumu. Bu sence her şey demek değil mi? Senin gücün para, bir de sevişmek ve bu iki güç bir arada, istediğin kadını sana sağlıyor, o kadını

sana bağlıyor. O kadın mutlu mu, ne duyuyor, ne düşünüyor, evin ortamı nasıl, ülkenin ortamı ne durumda? Çocuk nereye doğacak, hangi ortamda yaşayacak, annesi babası yanında mı kalacak? Mutlu bir yuvada mı yaşayacak? Düşün Tanrı aşkına, biraz düşün. Biliyor musun, ben artık o çocuğu, yıllar önce, o arzu ettiğim günden çok daha fazla ciddiye alıyorum...) "Neden susuyorsun, doğurmak istemiyor musun yani." "Susmuyorum, doğurmayacağım, sen benim çocuğumun babası olmayacaksın, asla."

Bölüm 52

Mehmet, karısı, ben, Gürkan yemeğe çıkıyoruz... Mehmet'le aşkımızı kimseden saklamak istemiyoruz, herkes anlamalı, herkes bilmeli. Onunla karşı karşıyayız, ayağım, ayaklarının arasında, gözlerim gözlerinde, karısıyla Gürkan bir şeyler konuşuyorlar, sanırım. Artık ikisi de biliyorlar bizim birbirimizi sevdiğimizi...

"Gürkan hadi şu konsere gidelim, çok güzel olacak diyorlar." "Ben gidemem yorgunum." Kafasını gazetesinden kaldırmıyor bile. "Hadi ama n'olur." "Gidemem dedim ya."

(Gidemezsin demek, benim de iki tane biletim var.) 104

"Hadi gidelim, eskisi gibi, hadi."

(Ne yapmaya çalışıyorum ki ben?)

"Hayır!"

Mehmet'in telefonunu çeviriyorum, bir domuz gibi Gürkan'ın gözlerinin içine bakarak, "Benimle konsere gelir misin, biletim var?" diyorum. "Hemen" diyor, gelip beni kapıdan alıyor...

Gidiyoruz...

Mehmet'in karısı telefon etti, benimle bir şey konuşmak istiyormuş. Öğle yemeğinde buluştuk... "İnanır mısın seni çok severim" dedi, ne tatlı kadın, "Ama Mehmet'i de çok seviyorum" dedi, "çocuğumuzu da"... "Ben de Mehmet'i çok seviyorum" dedim... Nasıl söyleyebilirdim bunu adamın karısına, ey aşk, sen insanın gözünü karartıyorsun... "Peki ama ne olacak, ne yapmayı düşünüyorsunuz, biz boşanamayız, buna imkân yok, o da beni boşamaz, ben de onu" dedi... "Sizin boşanıp boşanmamanız beni hiç ilgilendirmez" dedim, "bu sizin sorunuz, ben onu seviyorum ve sevgim bitene dek beraber olacağım, bunu kimse engelleyemez." Ağlamaya başladı, "Kocan biliyor mu?" diye sordu. "Sanıyorum biliyor, daha bir şey konuşmadık ama." "Çocuğum var, çocuğumuz var, yapma, aklını kullan" dedi... "Ben de onu seviyorum, hem de çok, herkes kendi hayatını kendisi yaşıyor, kimse kimseye yardım etmiyor, senin için yapabileceğim bir şey yok" dedim...

Bana kim yardım ediyor ki, olayı herkes öğrenmiş, çünkü saklamıyoruz, çünkü aşktan utanmıyoruz, çünkü kimseyi aldatmıyoruz, bilmesi gerekenler biliyor... Ama işyerinde herkes bana karşı bir garip, ama Mehmet'le herkes eskiden olduğu gibi, aynı. Arada bir gidip sırtını bile sıvazlıyorlarmış, helal olsun, kaptın kadını gibilerden. Oysa benimle eskisi gibi değiller, dost olduklarım bile ilişkilerini yavaş yavaş kestiler...

Faruk Bey çağırdı, "Neler olup bittiğini biliyorum, dikkat et, seni severim, ama ben bile sana yardım edemeyebilirim" dedi... Mehmet'i bırakmalıymışım, bırakmazsam çok fena olurmuş, burası bir işyeriymiş ve kuralları varmış...

(İşyeriyse bu kurallara siz neden uymuyorsunuz, Mehmet'ten vazgeçip sizinle birlikte olsam.. Zerrinle aranız mı bozuldu? İşyerinin kuralları herkese çalışmıyor mu? Büyük patronun yaşamı çok mu kurallara uygun, otellerde odalar, binlerce sevgililer, o da evli... Siz de evlisiniz... İşimi aksatmıyorum ki, işim çok iyi, Mehmet'le benim aşkımdan size ne.. Beni

tehdit etmeye ne hakkınız var, bu benim özel yaşamım ve insanlar hiç olmazsa özel yaşamlarında özgür olmalılar...)

"İkiniz de evlisiniz, eşleriniz duyarsa, kötü olur, sonunda duyabilirler" dedi...

Nefretle yüzüne baktım:

"Herkesin yaptıkları duyulabilir ve işin tuhafı bizim eşlerimiz olayı biliyor." O kadar şaşırıldı ki!

Mehmet'i de çağırılmış, "Onu bırak" demiş. Sabah saat yedide Mehmet'le buluştuk, bir yerde çay içiyoruz... Ne yapacağız. Onu kaybetmek istemiyorum, başkaları yüzünden, ondan olmak istemiyorum, günde yüz kere "Seni seviyorum" sözcüğünü duymaktan yoksun yaşayamam artık. Seni seviyorum'lara çok alıştım, on-larsız yaşayamam... Mehmet'in aklına tek bir şey geliyor, işten ayrılmak. O ayrılınca iş yerinin kurallarına aykırı davranmamış olacağız. O zaman da kimse bana karışamayacak, kimse bana baskı yapamayacak...

Mehmet işten ayrıldı, evinden de ayrıldı, bir uzak kente, babasının yanına gitti. Her gün mektup geliyor... Bazen işyerinde mektuplarım da gözetim altındaymış gibi bir duyguya kapılıyorum ama olamaz herhalde. Bir gece dayanamamış, eve telefon etti, o kadar heyecanlandım ki, kapadıktan sonra, ben bir süre tek başına bir tatile çıksam dedim Gürkan'a... Güldü....

(Be adam, konuşsana, bir şeyler söylesene, bana kızsana, hesap sorsana... Ya da... ya da beni kollarına alsana, sevgilim, canım, hadi gene eskisi gibi olalım, seni seviyorum desene...) Koşa koşa içeri gittim, bavulumu çıkardım, toplamaya başladım, ben gidiyorum dedim... Saçmalama nereye gidiyorsun, gidiyorum, gidiyorum, gecenin bu saatinde nereye gideceksin, haykırmaya başladım, bir şeyler yapsana be adam, bir tepki göstereceğine, hâlâ beni süsleyip püsleyip koluna takıp gezdiriyorsun, bir şey yap, bir şey söyle... Ben senin süs köpeğinin miyim? Beni seviyor musun, benden nefret mi ediyorsun...

Soğuk bir sesle, "Son zamanlarda çok acı çektin, hezeyan içindesin, geçecek bütün bunlar" dedi... Hiç dokunmadan bana...

"Bu kadar mı? Hepsi bu kadar mı? Hayır acı çekmiyorum ben, hezeyan içinde değilim. Ciddi şeyler yaşıyorum.. Acele etmek istiyorum, yaşamak istiyorum... Görmüyor musun parfümlerimi nasıl döke saça kullanıyorum, o kullanmaya kıyamadığım parfümlerimi banyonun suyuna atıp atıp içine giriyorum... Bitsinler diye, bitsinler de kullanmış olayım diye... Ben ölünce kimse kullanmasın diye.... Hezeyan içinde değilim, yaşamak istiyorum hızlı hızlı... Her yeri görmek, herkese âşık olmak istiyorum... Göreceksin bak, herkesle birlikte olacağım, ben istemesem bile, beni isteyenlerle de birlikte olacağım... Onları kendimden yoksun etmeye hiç hakkım yok, yaşayacağım, her şeyi dolu dolu yaşayacağım, her yere gideceğim, herkesle birlikte olacağım, onları kendimden yoksun bırakmayacağım... Bak bana, bak, ne kadar güzelim, sen farkında değilsin ama, herkes farkında... Bak, az kaldı, çok az kaldı, ölmeden önce, bak neler yapacağım, göreceksin."

"Otur şuraya" diyor, "Sen hezeyan içinde de değilsin, delirdin!"

Bölüm 58

Komisyoncu bana ecel terleri döktürüyor. Karşısında ezilip büzülmemek için. olanca gücümü kullanıyorum. "Yalnız mı oturacaksınız?" "Evet, şimdilik öyle."

"Ne demek şimdilik, herhalde evleneceksiniz, nişanlı filansınız, değil mi?"

"Herhalde."

"Herhalde demeyin, sizi götüreceğim evlerin sahipleri mazbut kadın isterler, hiç olmazsa nişanlı olmanız gerek, eğer evlenecekse-niz..."

"Evleneceğim tabii, neden olmasın."

"iyi, iyi, evlenin tabii. Kaç para kazanıyorsunuz."

....

Çalışıyorsunuz herhalde, maaşınız kaç?

"Maaşım iyi."

"Nerede çalışıyorsunuz?"

"Bir işyerinde, maaşım çok iyi."

"Kiralari gününde ödeyebilirsiniz, değil mi?"

"Öderim ama biliyorsunuz çok pahalı bir ev düşünmüyorum."

"Yok canım, ben de size pahalı yer göstermeyeceğim, ama işyerinden bir kâğıt filan isterlerse..."

"Siz beni eve götürün de, bunları ev sahibiyle konuşayım."

"Onlar her işi bize bırakır. Bakın peşinsiz, depozitsiz bir kat var elimde, bundan iyisini bulamazsınız, sahibi de bir yaşlı teyze."

Evi tutuyorum. Yaşlı teyze beni çok seviyor, yakında evleneceğime ve bir yerde çalıştığıma hemen inanıyor, evini bana veriyor. Tamirciler, otomobil yedek parçacıları, pazar yeri, kahvehaneler... Bunların ortasındaki, birinci kat dairemi tutuyorum. Duvarların boyası biraz dökülmüş ama olsun... Evde bir tane gardrop bile yok, olsun. Banyosu da kurnalı... Olsun. Bir an önce bu eve başımı sokmalıyım...

Mehmetler çocuklarının odasını değiştiriyorlarmış... Mehmet çocuğunun eski yatağını ve dolabını bana veriyor... Kardeşimden de iki şezlong alıyorum. Balkonda dura dura eskimiş, bir kenara koy-muşlarmış... Olsun ben onların yüzünü değiştiririm, mis gibi olur. Küçük bir mutfak masası ile iki sandalye alıyorum, açılır kapanırlardan, çok ucuz. Yatak odasının bir yanından öteki yanına bir ip geriyorum, çocuğun dolabına sığmayacak her şey... Giysilerimi ipe asıyorum. Kardeşim Amerikan bezinden perdeler dikiyor bana, bezleri, camlara göre

ölçüp, iki ucunu kıvrırveriyoruz, işte sana perde. Nilay bir çiçek, Gül eski ütüsünü, Fügen bir masa örtüsü getiriyor... Posterlerim de var... İşte evim, güzel evim.

Evdeki ilk gecem... Hiç kimseyi çağırmadım, hiç kimsenin çağrısını kabul etmedim. İçim içime sığmıyor... Evi çok seviyorum, çok da beğeniyorum... Mutfak dolaplarını iyi ki kırmızıya boyamışım, ne güzel oldular... Her taraf cıvıl cıvıl... Odaları geziyorum... Zaten topu topu iki oda var ve bir tanesi de bomboş... Bir de salon tabii. Bir tek eksiğim var... Şu ampullerin üstüne bir lamba bulup takmalı, acaba eşarp koysam nasıl durur?... Bir kâğıt fener taksam? Evet, evet., ampuller böyle çıplak iyi durmuyor... Gürkan hiç olmazsa oturma odasındaki küçük aplikleri verseydi, onları ben almıştım.. Neyse yakında çözerim bu işi. Ben çözerim.

Umut ayağımın dibinde uyuyor... Elimde uzun süredir okuyamadığım, yarım kalmış kitabım, şezlonga uzanmışım... Varsay ki bir deniz kenarındasın, gölgeye çekilmiş kitabını okuyorsun... (Bir zamanlar IÜKS otellerde gölgeye çekilip kitabımı okurdum da, Gürkan'ın arkadaşları alay ederlerdi, kitap kurdu aman oku oku, 'asosyable' kadın diye...) Neden kendimi deniz kenarında varsayayım, evimdeyim, kendi evimde... Kendi kendimeyim. İstersem uyurum, istersem yatağımda okurum, istersem ışık açık uyurum, istersem kapatırım, istersem kapı çalınca açmam, istersem açarım. İstersem yemek pişiririm, istemezsem pişirmem... Canım isterse yerim, istemezse yemem.. İstersem elbiselerimi asarım. İstersem yerlere atarım, istersem müziğimi ağzına kadar açarım, istersem hiç radyo açmam ve hizmet etmem gereken kimse yok. Özgürüm ben özgür... Canım ne isterse onu yaparım... Hiç kimse beni görüp eleştiremez.

Bölüm 66

Kapıyı açıyorum, karşımda Mehmet... Gözleri ağlamaklı, annesini kaybetmiş bir köpek yavrusu gibi, ezik, perişan. Elinde tek bir, bir tek papatya.

"Fal bakacağım sevgilim" diyor. "Seviyor mu, sevmiyor mu falı, başka çarem yok."

Mehmet salonun ortasında, gözleri ııslak, papatyanın yapraklarını koparıyor... Seviyor... sevmiyor... seviyor... sevmiyor.

Mehmet hüzne bayılıyor... Benim gözlerimde arayıp da bulamadığı hüznü kendi gözlerinde çoğalttıkça çoğaltıyor.

(Artık papatyaların, falların, ıslak gözlerin, hüznün beni hiç ilgilendirmiyor Mehmet. Biraz da gerçeklerle uğraşsan, savaşısan, neyi isteyip neyi istemediğini bilsen. Vazgeçemediğin şeylerden vazgeçe-bilmeyi öğrensen. Yalnızca hüznle, aşkla değil, biraz da çevreyle ilgilensem)

Ben de heyecanlanıyorum, sanki papatya falında çıkacak olan son, bizim kendi sonumuz. Sanki ne olacağına papatya karar verecek. Seviyor... sevmiyor... seviyor... sevmiyor.

Başını kaldırıyor, korkuyla gözlerimin içine bakıyor, sevmiyor çıktı. Gözlerindeki hüznü dayanılmaz. Bir damla yaş, tek bir damla yaş süzülüp, akıyor.

(Siz hüngür hüngür, hıçkıra hıçkıra hiç ağlayamazsınız, değil mi?)

"Sen fallara hep inanırdın Mehmet, işte çıktı. Ben de inandım şimdi."

İstiyorum ki ben de ağlayayım... İstiyor ki ondan tek damla yaş aksın, ben hıçkıra hıçkıra göğsüne kapanayım. İstiyor ki ondan bir şeyler talep edeyim... belki... yalvarayım. İstiyor ki müthiş bir hüznü, harika bir mutsuzluk kaplasın odayı...

"Doğru olamaz, doğru olamazsın." Doğru.

(Hüzünler, çiçekler, papatyalar, tek bir damla gözyaşı, çaresizlik, birbirine sarılıp boğulurcasına ağlamalar, fallar... bunlar beni hiç ilgilendirmiyor artık, Mehmet. Hiç ilgilendirmemişti zaten.)

"Peki aşkımız, savaşımız, başkaldırmamız.... Bütün bunlar..."

(Savaşımız değil, savaşım, başkaldırımız değil, başkaldırım...)

"Savaşmıştık" diyor.

"Savaşmıştım" diyorum.

"Nelere katlandık" diyor. "Nelere katlandım" diyorum.

Boyun eğiyor... "Ama aşk için yapmıştın bütün bunları." "Aşk için miydi acaba?" (Yoksa kendim için mi?) "Hem de evliydin ve artık evli de değilsin" diyor. "Evliyken de âşık olunabilir Mehmet. Evliyken aşk üzücü, yıpratıcı, ve yine aşk için her şeyi yaparım... Evet yaparım. Yaptığım şeyleri aşk için zannederek, yaparım... Peki aşk nerede Mehmet nerede, hani?"

(Bu hüznü dolu dakikalar mı, bu ıslak gözler mi, bu sevişmeler, bu seni seviyorum'lar mı aşk?)

"Aşk için hep savaşmak, hep özen göstermeli Mehmet. İki seni seviyorum, üç harikaydı... yetmiyor. Her an üzerine titremeli. Hep vermek de aşk değil, hep almak da... Ben sana artık âşık değilim Mehmet, içimi titretmiyorsun... yüreğimi hoplatmıyorsun, heyecanlandırmıyorsun beni artık... Ben sana âşık değilim Mehmet... .Ve belki de hiç olmadım. Öyle sandım ve iyi ki de sandım. Beni yaşama döndürdün, savaş gücümü dürtükledin, bana kendimi verdin. Yıllar önce bir başka küçük Mehmet'e de âşık sanmıştım kendimi."

"Sandın mı?"

"Evet sandım, bu bir sanı değilse peki nerede aşk?"

"İnanamıyorum, yazık etme buna, diren, bütün sorunlarımı çözeceğim."

"Sorunlarını çöz, çözmeye. Bu senin problemin, benim değil. Bu sensin. İster çözersin, ister çözmezsin, ama ben kendi sorunlarımı çözerim ve çözemeyenleri de, kendim çözdükçe, beğenmem, sevmem."

"Diren, biraz daha diren."

"Direnemem, istemediğim, mutsuz olduğum bir şey için direnemem. İstemediğim bir şeyi, başka şeyler uğruna, başkaları için yapmayacağım. Kendim istersem ancak."

(Baba, ben evlendiğimde eve bir sarı kanarya almıştın. Meğer beni çok severmişin de, arkamdan sarı kanaryam dermişin. Baba, ben hâlâ bir erkek sevgisine muhtaç, her seni seviyorum'un peşin-

den mi gideceğim? Baba, sen beni seviyormuşsun meğer... Bundan böyle her seni seviyorum'un peşinden gitmeme gerek yok, değil mi? Baba, sen beni seviyormuşsun meğer, her başımı göğsüne dayayana ağlamam için bir neden yok, değil mi? Baba, sen beni sevmişsin, sevgi, bir erkeğin sevgisi hiç eksik olmamış ki hayatımdan... Baba, seni seviyorum'lar da yetmiyor artık bana... Onları her şey sanmıştım... İnsan yaşamında eksik olanı, her şey sanıyor... Ama artık sanmayacağım baba...)

"Mehmet, şimdi git, Koltuk Değnekli Genç gelecek birazdan, onunla bazı işlerimiz var. Hadi şimdi git. Bazı şeylerden vazgeçmesini bilmelisin. Kararlı olmayı öğrenmelisin. Evet, karar verme ötekenden vazgeçmektir ama, vermelisin. Güçlü olmak için bu gerek. Yalnızca aşk yetmiyor. Karar vermeyi ve vazgeçmeyi bilmek gerek. Hadi artık git, benden vazgeç Mehmet."

Bölüm 76

KDG'nin ailesiyle tanıştığım gün, teyzesi bana acıyarak bakıp, yakınlık ve dostluk gösterip, yavaşça yanıma gelip, "Neden evlenmiyorsunuz, seni almıyor mu?" diye sorduğunda... Pek çok şey kafamın içinde aydınlandı. "O değil, ben onu almıyorum" diyebilmişim.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. Ama asla inanmadı. Bütün kadınlar evlenmek için programlanmışlardır. Bir erkek onlarla evlenmek lüt-funda bulunduğu zaman, zevkten ölürlər. Evlenme teklifi aldıkları gün yaşamlarının en büyük günüdür. Nikâh günü, bekâretin bozulması günü, ana oldukları gün gibi üç-beş tane daha büyük günleri vardır. Ve bu büyük üç-beş günün yaratıcıları da doğal olarak erkeklerdir. Onlarsız, büyük günler hiç yoktur.

Sen de onlardan biri olduğuna göre, onların kurallarına uymalısın, uymazsan acı çekersin, dışlanırsın, aykırı kalırsın. Uyarsan? Uyarsan da acı çekersin, hem de asıl acıyı çekersin. Hem de acı çektiğini hiç anlayamadan çekersin...

Gözlerimi kapattım. KDG'yle evliliğimi düşledim. Beni çok sevdiğinden kuşkum yok. Sevgi dolu, sıcacık, iyi bir insan (hiçbir şey patlamasa da, yanmasa da, tutuşmasa da). Güven dolu, huzur içinde bir birliktelik. Her akşam yedide evdeyiz. İkimiz de çalışıyoruz, ben ondan daha fazla kazanıyorum ama o hep paranın önemli olmadığını, ben işimden ayrılırsam, onun parasının ikimize yetebileceğini anımsatıyor.

Ve çocuk istiyor. (Genç adam, hakkı değil mi, ona bir çocuk doğurmalıyım, ona bir çocuk.) Çocuk doğuruyorum. (Bizim asıl görevimiz bu, doğurmama hakkın yoktur, doğurmazsan herkes sorar, ne zaman derler, olmuyor mu yoksa derler, acırlar, seni eksik bulurlar.)

O hep saygılı, hep kibar. Arada bir, "Biraz fazla makyaj yapmışsın" ya da "Saçlarını açacağın yerde toplasan", ya da "O adamla biraz fazla samimi değil misin", ya da "Neden bu kadar fazla çalışıyorsun, bu hırs niye, para yetmiyor mu" ya da "Annem çocuklara bakamıyor, artık yaşlandı, onlarla senin ilgilenmen daha doğru o-lur" ya da "Başka dünyalara ne gerek var, benim sevgim sana yetmiyor mu?" ya da "Evet, biliyorum, o senin arkadaşın, ben de tutucu biri değilim, ama sağda solda fazla beraber olursan dedikodu çıkar, insanlar kötü" ya da "Ben bu kokteyllerden, konserlerden hoşlanmıyorum, istersen sen yalnız gidebilirsin ama, acaba doğru olur mu, ne derler sonra" diyor.

Koltuğuma gömülmüşüm... gözlerim sımsıkı kapalı... etrafımda çocuklarımız koşuyor... işten gelmişim, yorgunum, çocuklar için yemek pişirmem gerek... alışveriş yaparken de çok yoruldu. Ne pişirsem, zeytinyağlı yemekleri hep döküyorum, sevmiyorlar... durmadan köfte ve patates kızartması istiyorlar. Benim canım ise, şu anda köfte yoğurmak ve patates kızartmak istemiyor. Ama ben onlar için yaratılmışım. Onlar için yaşamalıyım, istemediğim şeyleri, yapmak zorunda olduğum için yapmak, beni çıldırtıyor. Büyük çocuk küçüğün saçını çekiyor, küçük de onu ısıyor. Avaz avaz bağıyorlar. Kalkıp ikisini de dövmek geliyor içimden, ama dövmeme-liyim, dayak çok kötü bir şey. Gözlerim sımsıkı kapalı, açmıyorum.

Sevdiğim müziğin çaldığını ve sevdiğim kitabı okuduğumu düşünüyorum. Sessizlik, derin bir sessizlik içinde olmak istiyorum. Sonra da kalkıp kendime bir sandviç yapmalıyım, canım istediği zaman, istersem gecenin yarısında, istemezsem hiç. Çocuklar ciyak ciyak

bağırırken, kapı çalınıyor, babaları geliyor, onları kucaklıyor. O iyi bir adam, düşünceli, yardımsever. Ama ne yazık ki, hiçbir şeyi beceremiyor. Ne yapsın, öğretmemişler ki zavallıya, onun hiçbir suçu yok, patatesleri soyuyor, doğruyor, ben köfteyi yoğurmak istemiyorum, ama babaları köfte yoğurmayı hiç bilmiyor. Biz üstünüz, becerikliyiz, yetenekliyiz, köfte yoğurmayı bile beceremez onlar. Kıymayı tepsiye koyup içine malzemeleri atarken bağırıp duruyorum, işte bunu atacaksın, sonra da bunu, sonra da tuzu, sonra da biberi, sonra da böyle, böyle yoğuracaksın. Sanki bir düşmanımın kafasını yoğuruyorum hırsla. Acaba bu düşman, evin babası mı? Beni bu durumlara düşürdüğü için gizli düşmanım o mu? Çocukların babaları hayretle bakıyor yüzüme, ne var şimdi bir köfte yoğurmaya bu kadar kızacak?

Köfteler ve patatesler kızartılıyor, anlayışlı baba sofrayı kurmuş, çocuklara zar zor yemekleri yediriliyor, doymadılar, tatlı bir şey istiyorlar. Ekmekleri kızartıp, üstlerine reçel döküyorum. Masa... bulaşıklar... Babaları yemekten kalkar kalkmaz masayı toplamayı hiç sevmez, sigaranın yakıldığı keyif anlarıdır yemek sonraları. Ben de sevmem. Ama masanın toplanması gerek. Ben topluyorum. Bulaşıkların da yıkanması gerek. Ben yıkıyorum. Bazen lütfediyor, bulaşığa yardım ediyor. Ama her zaman lütfettiğini anımsatan davranışlarla. Aslında istemese, yıkamaz, bu onun görevi değil çünkü.

Çocuklardan biri içeride ağlıyor, babaları ona bağırıyor, çocuk beni çağırıyor. İçeri gidiyorum, babaları ne diye yıkadın bulaşığı, sonra birlikte yıkadık diyor. Kızgınlıkla bakıyorum yüzüne. Büro dan, okunacak dosyaları getirmiştim, nasıl okuyacağım, yorgunum, gözlerim kapanıyor. Baba, ne gerek var şimdi bunlara, yoruluyorsun diyor. Evet, halim yok. Yarın sabah çok erken kalkacağım, çocukları babaannelerine bırakacağım. Dönüşte alışveriş edeceğim, yine köfte yoğurmam gerek. Akşam da bir konser var, ama nasıl gidebilirim, babaanne, çocuklara gece bakamıyor, yoruluyor, babaları da onlarla tek başına kalmak istemiyor. İki saat yalnız kalsalar, adam panikliyor, çılgına dönüyor, çocukların ne içtiklerini, nasıl yediklerini, nasıl çiş ve kaka ettiklerini bile bilmiyor.

Yatıyoruz... Baba bana sarılıyor... Dirseğimle iterken, yavaş çocuklar duyacak diyorum. Duymazlar diyor. İstemiyorum, yorgunum. Zaten ne olacağını satır satırına biliyorum. Nasıl, nereden, zevk aldığımı öğrendi, alelacele otomatikleşmiş gibi bildiklerini uyguluyor. Yanardağ, ateş, lav, patlama, heyecan, gözyaşı, yok. Ben kendi kendime, kendi düşlerim içinde, kendi metotlarımla kanter içinde zevk almaya çalışarak... o kim bilir nerelerde, nasıl... Ama birleşen ikimiz... Ama yalnızız... Bir uyusam...

Gözlerimi açıyorum... Evimdeyim. Yumuşacık koltuğumda tek başıma, sessiz, sevdiğim müzik hafifçe çalıyor. Karnım acıkmış ama şimdi yemek istemiyorum, üşeniyorum, yatarken yiyeceğim. Canım ne zaman isterse o zaman yiyeceğim. Mutfagım tertemiz. Derin bir soluk alıyorum. Koca bir "Hayır" kopuyor yüreğimden. Hayır, hayır, hayır. Güven uğruna, huzur uğruna hayır. Kurallar uğruna, hayır. Ben aşkı da, dostluğu da, seksi de, heyecanı da birlikte istiyorum. Ve bulacağım.

KDG dönsün kararımı söyleyeceğim.

Huzur dolu (tekdüze), güvenli (heyecansız), rahat (bağımlı) bir yaşam istemiyorum. Değişik, heyecanlı, bağımsız. Olamayacak mı? Sahiplenmek ve sahiplenilmek olmadan. Birlikte ama ayrı. İki kişi ama özgür ve tek başına.

Bütün aradıklarım sende yoksa KDG seninle birlikte olamam, olmamalıyım, çünkü seninle birlikte olmam ve de evlenmem, bütün ötekilerden vazgeçmem anlamına gelir. Sen bu kadar mükemmel misin? Ya değilsen? Ya hepsinin bir arada bulunduğu birisiyle karşılaşırsam. Sen herkesten vazgeçebileceğim kadar olağanüstü müsün?

Hayır. Koltuğumda uyuyakalmışım.